

NAMAZ VE ZİKİR*

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi rabbi'l-âlemîn... Ve's-salâtü ve's-selâmü alâ şeyyidi'l-evvelîne ve'l-âhirîn... Muhammedini'l-mustafe'l-müctebe'l-mahmûdi'l-emîn... Ve alâ âlihî ve sahibihî ve men tebiahû biihsânin ilâ yevmi'd-dîn... Emmâ ba'd.

a. Namazın Usûlünce Kılınması

Aziz ve kıymetli ve sevgili kardeşlerim!

Namazı kılışımı belki garipsiyorsunuzdur, merak ediyorsunuzdur. “*Semia'llâhu li-men hamideh...*” diyoruz, duruyoruz. “*Allâhu ekber!*” diyoruz, duruyoruz. Biraz ağır kılıyoruz.

Ebu Hüreyre (RA) şöyle anlatıyor:

أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ دَخَلَ الْمَسْجِدَ
فَدَخَلَ رَجُلٌ فَصَلَّى ثُمَّ جَاءَ فَسَلَّمَ عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى
اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَرَدَّ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ

وَسَلَّمَ عَلَيْهِ السَّلَامَ فَقَالَ ارْجِعْ فَصَلِّ فَإِنَّكَ لَمْ تُصَلِّ
فَصَلَّى ثُمَّ جَاءَ فَسَلَّمَ عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ فَقَالَ ارْجِعْ فَصَلِّ

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

فَإِنَّكَ لَمْ تُصَلِّ ثَلَاثًا فَقَالَ وَالَّذِي بَعَثَكَ بِالْحَقِّ

فَمَا أَحْسَنُ غَيْرَهُ فَعَلِمَنِي قَالَ إِذَا قُمْتَ إِلَى الصَّلَاةِ

فَكَبِّرْ ثُمَّ اقْرَأْ مَا تَيَسَّرَ مَعَكَ مِنَ الْقُرْآنِ ثُمَّ ارْكَعْ

حَتَّى تَطْمَئِنَّ رَاكِعًا ثُمَّ ارْفَعْ حَتَّى تَعْتَدِلَ قَائِمًا

ثُمَّ اسْجُدْ حَتَّى تَطْمَئِنَّ سَاجِدًا ثُمَّ ارْفَعْ حَتَّى

تَطْمَئِنَّ جَالِسًا ثُمَّ اسْجُدْ حَتَّى تَطْمَئِنَّ سَاجِدًا

ثُمَّ افْعَلْ ذَلِكَ فِي صَلَاتِكَ كُلِّهَا

(بخ. م. د. ت. ن. ح. ب. ق. عن أبي هريرة)

(Ine'n-nebiyye salla'llàhu aleyhi ve selleme dehale'l-mescid) “Peygamber Efendimiz SAS mescide girdi. (Fedehale racülün) Ardından bir adam mescide girdi. (Fesallâ) Sonra namaz kıldı.” Fakat çok hızlı kıldı.

(Sümme câe, feselleme ale'n-nebiyyi salla'llàhu aleyhi ve sellem) Sonra Peygamber SAS'ın yanına geldi, ona selâm verdi. (Feredde'n-nebiyyü salla'llàhu aleyhi ve selleme aleyhi's-selâm) Peygamber SAS onun selâmına karşılık verdi. (Fekâle) Sonra dedi ki: (Irci' fesalli, feinneke lem tusalli) “Dön de namazını yeniden kıl, çünkü sen namaz kılmadın!”

(Fesallâ) O şahıs döndü ve yine evvelki gibi bir namaz kıldı. (Sümme câe, feselleme ale'n-

nebiyyi salla'llahu aleyhi ve sellem) Sonra Peygamber SAS'ın yanına geldi, ona selâm verdi. (*Fekâle*) Peygamber SAS ona dedi ki:

(*İrci' fesalli, feinneke lem tusalli*) “Dön de namazını yeniden kıl, çünkü sen namaz kılmadın!”

(*Fesallâ*) O şahıs döndü ve yine evvelki gibi bir namaz kıldı. Demek ki telaşlı bir insan; aceleci, hızlı iş gören bir insan; eli çabuk bir insan, belki de mizacı öyle... Gene hızlı kıldı.

(*Sümme câe, feselleme ale'n-nebiyyi salla'llahu aleyhi ve sellem*) Sonra Peygamber SAS'ın yanına geldi, ona selâm verdi. (*Fekâle*) Peygamber SAS ona dedi ki:

(*İrci' fesalli, feinneke lem tusalli*) “Dön de namazını yeniden kıl, çünkü sen namaz kılmadın!”

(*Selâsen*) Bunu üç defa tekrarladı. (*Fekâle*) O şahıs dedi ki:

(*Vellezî beaseke bi'l-hakkı*) “Seni hak bir din ve kitapla gönderen Allah'a yemin ederim ki, (*femâ ühsinü gayrehû*) ben bundan daha güzelini yapamıyorum! (*Feallimnî*) Onu bana öğretiver.” dedi.

(*Kâle*) Bunun üzerine Peygamber SAS şöyle buyurdu:

إِذَا قُمْتَ إِلَى الصَّلَاةِ، فَكَبِّرْ ثُمَّ اقْرَأْ مَا تيسَّرَ
مَعَكَ مِنَ الْقُرْآنِ ثُمَّ ارْكَعْ حَتَّى تَطْمَئِنَّ رَاكِعًا

ثُمَّ ارْفَعْ حَتَّى تَعْتَدِلَ قَائِمًا ثُمَّ اسْجُدْ حَتَّى تَطْمَئِنَّ

سَاجِدًا ثُمَّ ارْفَعْ حَتَّى تَطْمَئِنَّ جَالِسًا ثُمَّ اسْجُدْ

حَتَّى تَطْمَئِنَّ سَاجِدًا ثُمَّ افْعَلْ ذَلِكَ فِي صَلَاتِكَ

كُلِّهَا

(*İzâ kumte ile's-salâti*) “Namaz kılmaya kalktığın zaman, (*fekebbir*) iftitah tekbiri al! (*Sümme'kra' mâ teyessere meake mine'l-kur'ân*) Sonra, sana kolay gelen yerden Kur'an oku!

(*Sümme'rkâ' hattâ tetmainne râkian*) Sonra uzuvların rahat olacak şekilde rükû yap. (*Sümme'rfa' hattâ ta'tedile kâimen*) Daha sonra dümdüz olasıya kadar başını kaldır.

(*Sümme'scüd hattâ tetmainne sâciden*) Sonra uzuvların rahat olacak şekilde secde yap. (*Sümme'rfa' hattâ tetmainne câlisen*) Daha sonra azaların rahat olacak şekilde otur. (*Sümme'scüd hattâ tetmainne sâciden*) Sonra uzuvların rahat olacak şekilde ikinci secdeyi yap. (*Sümme'f'al zâlike fî salâtike küllihâ*) Sonra namazın her bölümünü böyle hakkını vererek yap!” dedi.

Böyle namazda her bölümü, yani ayakta durmayı, rükûu, secdeyi, ikisi arasında doğrulmayı, tekrar secde etmeyi ve sâireyi hakkını vererek, acele etmeden, gerilmeden, birbirine eklemeyen, sakın sakın yapmaya *ta'dil-i erkân* derler. Namazın rükünlerini adaletli yapmak,

hakkını vererek yapmak mânâsına... Bu, önemli bir husustur. Bazı alimlere göre farzdır. Yani, yapılmazsa namaz olmuyor.

Çünkü, Peygamber Efendimiz ne dedi? “Yeni-den kıl! Senin namazın namaz olmadı.” dedi o sahsa... Onun için, böyle yavaş yavaş kılıyoruz. Bu, pek alışılmış bir şey değildir. Aksine, bizim alıştığımız hızlı kılmaktır. Ekseriyetle, bütün hünerimizi, el çabukluğumuzu, namaz kılmakta gösteririz. Çok çabuk kılarız. Ondan sonra da, otururuz.

Milletvekillerinden, eski bakanlardan Kâmuran İnan’ın bir kitabı var, diyor ki:

“—Biz aceleci bir milletiz, yolda giderken yüz seksenle, iki yüzle gideriz; gittiğimiz yerde kahvede otururuz.” diyor.

Madem kahvede oturacaktın, be mübarek kardeşim, niye o kadar canını tehlikeye soktun? Niye o kadar böyle rüzgâr gibi, fırtına gibi, kasırga gibi gittin?

Aceleciyiz, canımız tez. El-hamdü lillâh, canımız tez ama, bazı şeylerde acele etmek doğru değil. Namazdan hızlı çıkmak, namazın hakkını çalmaktır. Namazdan çalmaktır, kırıştırmaktır. Namazı sakın kılacağız. Bu bir... Bir de, söylediğimiz sözleri, mânâsını düşünerek söyleyip, namazı öyle kılacağız.

Şimdi, dün gemiyle yanaşacağımız zaman; ben sözü aldım ele, dedim:

“—Aman anneler, babalar! Çocuklarınıza sahip çıkın!” ve sâire diye biraz konuştum böyle.

Yaşlı kaptan yanıma geldi, dedi ki:

“—Ne söylediyse, kelimesi kelimesine hepsini anladım!” dedi. Dedim:

“—*Do you know Turkish?* Türkçe biliyor musun?” dedim.

“—*No...*” dedi. “Ama hepsini anladım!” dedi.

Bilmiyorum neyi kastedti ama, “Bu adamda biraz ariflik var... Allah iman nasib etsin!” dedim. Biraz kibarlığı var.

Şimdi, Arapça bilmeyebilirsiniz, ama irfanınız vardır. Yani, *Allàhu ekber* ne demek, *El-hamdü lillâh* ne demek, az çok hissediyorsunuzdur. Okuduğunuz şeylerden hissediyorsunuzdur.

Namazdan insanın istifadesi, kârı, nasibi, akletmesinin kuvveti kadardır. Ne kadar namazı akıl ederek, hissederek, duyarak, tadını çıkartarak kılıyorsa; o kadardır sevabı. Aynı imamın arkasında, Peygamber SAS Efendimiz’in bildirdiğine göre; Aynı namazı bir adam kılar, bir sevap alır. Aynı cemaatin içinde bir başka adam, o namazdan bin misli sevap alır. Bundan bin misli daha sevap alır. Bu akledişi, kendisini namaza verişiyle ilgilidir.

Namaz, mü’minin Mi’racıdır. Namazın günde beş vakit bize farz olması, bizi günde beş vakit hizaya getirmek içindir. Allah’ı zikretmemiz içindir, unutmamamız içindir, Allah’ı dâimâ hatırlamamız içindir.

Onun için, Kur’an-ı Kerim’de Allah-u Teâlâ Hazretleri buyuruyor ki:

أَقِمِ الصَّلَاةَ لِذِكْرِي

(طه:١٤)

(*Ekımi's-salâte li-zikrî*) “Benim hatırlanmam, hatırda tutulmam, benim zikrim, benim yâdım için, beni anmak için için namaz kıl!” (Tâhâ, 20/14)

Yâni, namazın kılınma sebebi, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin hatırlanılması... Çünkü, kulun aslında Allah'ı hiç unutmaması lâzım, hiç aklından çıkarmaması lâzım!

وَلَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ نَسُوا اللَّهَ

(الحشر:١٩)

(*Ve lâ tekûnû ke'llezîne nesu'llâh*) “Sakın Allah'ı unutan gâfil kullar gibi olmayın! Allah'ı hiç hatırına getirmeyen gâfil ve câhil kullar gibi olmayın!” (Haşr, 59/19) diye Kur'an-ı Kerim'de bildiriliyor.

Allah'ı unutanlar kimler? Günahkârlar, kâfirler... Günah işlerken hiç aldırıyor, unutuyor Allah'ı. Küfrü işlerken, ahirette başına gelecekleri düşünmüyor. Allah'ın kendisine kızdığını düşünmüyor, cezalandıracağını düşünmüyor.

b. Sabah Namazından Sonra Zikir

İşte Allah'ı unutmamak için, günde beş vakit namaz kılınıyor. Sabah kılıyoruz, güne bak. Allah'ı hatırlayarak başlıyoruz. Allah'a ibadet ettim, dua ettim, öyle başladım. Farzı kılıp çıkabilirsiniz. İşiniz öyle gerekebilir Yorgun olabilirsiniz, bir sebep olabilir. Veya sebep

olmasa bile, çıkabilirsiniz. Çıkabilirsiniz ama kalırsanız, kalmanın sevabı büyük... Tirmizî'nin Enes ibn-i Mâlik RA'dan rivayet ettiğine göre, Peygamber SAS Efendimiz şöyle buyurmuşlar:¹

مَنْ صَلَّى الْفَجْرَ فِي جَمَاعَةٍ ثُمَّ قَعَدَ يَذْكُرُ اللَّهَ حَتَّى
تَطْلُعَ الشَّمْسُ ثُمَّ صَلَّى رَكْعَتَيْنِ كَانَتْ لَهُ كَأَجْرِ
حَجَّةٍ وَعُمْرَةٍ تَامَّةٍ تَامَّةٍ تَامَّةٍ
(ت. حسن عن انس)

RE. 426/14 (*Men salle'l-fecre fî cemâatin*)
“Kim sabah namazını cemaatle camide kılar-
sa, (*sümme kaade yezkuru'llàhe hattâ tat-
lua'ş-şems*) sonra Allah'ı zikrederek zamanını
değerlendirmek sûretiyle, güneş doğup kerahat
vakti çıkıncaya kadar oturursa... (*Sümme sallâ
rek'ateyn*) Kerahat vakti geçtikten sonra, kal-
kıp iki rekât namaz kılar; (*kânet lehû keec-
ri hàcetin ve umretin tâmmetin, tâmmetin,
tâmmeh*) böyle oturmak, bu ibadeti yapmak,
ona o gün tam bir hac ve umre yapmış gibi se-
vap kazandırır; tam bir hac ve umre yapmış
gibi, tam bir hac ve umre yapmış gibi...” bu-
yurmuşlar. Sabah namazından sonra, camide
oturup da zikrullahla meşgul olursa insan; hac
ve umre sevabı alır. Alır ama gitse de suçlu ol-
maz. Çünkü, vazifesini yaptı. Vazifesini yapan
bir insan kınanmaz, suçlanmaz, ayıplanmaz.
Oturanelar: “—Vay be, şuna bak, kalktı gidiyor!”

¹ Tirmizî, *Sünen*, c.II, s.481, no:586; Begavî, *Şerhü's-Sünneh*, c.II, s.9; Enes ibn-i Mâlik RA'dan. *Kenzü'l-Ummâl*, c.VII, s.808, no:21508; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.XX, s.496, no:22727.

diyemezler. Neden? Farzı kıldı, vazifeyi yaptı. E, farz edelim, öğle namazında farzı kıldı, son sünneti kılmadı, adam pabucunu aldı, gidiyor. “—Allah Allah, Hacı baba gidiyor?” Gider, sana ne? Evinde kılacak belki. Çünkü, Peygamber Efendimiz diyor ki:²

لَا تَتَّخِذُوا بُيُوتَكُمْ مَقَابِرَ صَلُّوا فِيهَا

(حب.م. عن أبي هريرة)

(*Lâ tettahizû buyûteküm mekâbir*) “Evlerinizi kabirler haline dönüştürmeyin! Kabir edinmeyin evlerinizi... (*Sallû fîhâ*) Bazı namazları da evde kılın!” Çünkü, namaz kılınan yere Allah’ın rahmeti gelir. Namaz kılınan yer şereflenir. Namaz kılınan yer, namaz kılınmayan yerlerden üstünleşir. Namaz kılınan yer, namaz kılınmayan yerlere iftihar eder. Bir dağın üstünde bir insan namaz kılsa, o dağ öteki dağlara fahreder: “Benim üzerimde bugün, Allah’ın bir mü’min kulu Allah’a ibadet etti.” diye. Namaz kılmak böyle müthiş bir şey, muazzam bir şey amma; biz alışmanın gevşekliği içindeyiz. Bir şeyi çok yapınca insan, kanıksar. Her zaman yaptığından, otomatik vitese bağlar, dikkat etmez artık. Halbuki,

² İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.III, s.62, no:783; Ebû Hüreyre RA’dan. *Kenzü’lUmmâl*, c.XV, s.629, no:41527.

Lafız farkıyla: Müslim, *Sahîh*, c.I, s.539, no:780; Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.157, no:2877; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.II, s.337, no:8424; Beyhakî, *Şuabü’l- İman*, c.II, s.454, no:2381; Neseî, *Sünenü’l-Kübrâ*, c.V, s.13, no:8015; Begavî, *Şerhü’s-Sünneh*, c.II, s.342; Ebû Hüreyre RA’dan.

Kenzü’l-Ummâl, c.XV, s.623, no:41511; *Câmiü’l-Ehâdîs*, c.XVI, s.33, no:16136.

her seferinde yeniden dikkatli kılmak lâzım! Bu da tabii, kolay bir şey değil. İnsanın ruhî eğitimi gerekiyor, bedenî eğitimi gerekiyor, zihnî eğitimi gerekiyor, insanın bunu kazanması gerekiyor.

Şimdi, bizim Nakşî Tarikatımızın prensiplerimizden bazıları vardır, hiç uygulayamıyoruz. Kaide, tarikatımızın temel kaidesi:

(*Hûş der dem*) Her nefes alıp verişte zekâsı dimdik, şuuru sapasağlam, pürdikkat olacak. Böyle, hiç gevşemeyecek müslüman... Yani, Nakşî dervişinin her nefes alıp verişinde, yâni her nefeste şuuru uyanık olacak.

“—Ne demiştim ben yâhu? Namazı kaç rekât kılmıştım yâhu? Sözümün neresinde kalmıştım?”

Bak, gevşek, ipini kaçırıp kaçırıp veriyor. Yani gevşemiş.

Böyle olmayacak müslüman, Nakşî dervişi böyle olmayacak. Nasıl olacak? Pürdikkat olacak. Devamlı teyakkuz... Bir oraya bakacak, bir oraya bakacak, fıldır fıldır... Derler ki: Gözleri Ve'lfecri okuyor. Fıldır fıldır, fıldır fıldır... Ama, bu tabii öyle komik bir tarzda olmayacak, şuuru uyanık olacak. Hatta, bunu belki böyle sakın bir tavır içinde yapacak. Böyle duracak ama uyanık olacak.

Bizim şarkta vazife görmüş mühendis bir akrabamız, yakınımız var, damadımız var. O anlatıyor. Şarkta vazife görürken, bir olayla karşılaşmış. Kahvenin birisine bir adamcağız gelmiş, oturmuş bir kenara; demiş, bana bir çay getir. Başı önünde, çayı içmiş, sakın adam... her halde üşüdü de mi kahveye girdi, Yorgun mu;

garip, bir yerden bir yere mi gidiyor gariban, filan. Sessiz durmuş, böyle durmuş. Neden sonra içeriye bir adam gelmiş. Bu sessiz duran herif birden bire şimşek gibi silahını bir çekmiş, şakır şakır, şakır şakır, pat pat pat...

Çocuklar oyun oynuyorlar, çok güzel ses çıkartıyorlar. Dikkat ediyorum, kurşunun sesini çok güzel taklit ediyorlar. Şakır şakır demek pek olmuyor.

Bütün kurşunları boşaltmış, adamı öldürmüş gitmiş.

Neden? Kan davası varmış aralarında, avını bekliyor. Öyle duruyor ama ne içten pazarlıklı herif ki, düşmanını bekliyor.

Bakmıyor gibi duruyor, başı önde gibi duruyor ama kapıdan kim giriyor, kim çıkıyor dikkat ediyor.

Tamam, bu adam kötü... Adam öldürdü, katil, Allah onun gene cezasını verecek. Ayrı, ama adamın sakın görünüşü altındaki dikkatine bak. Yani, bir amacı var. O amacının karşısında, o amacına göre nasıl müteyakkız, pür dikkat duruyor. Bu, dünya işinde intikam almak için, bu duygularını böyle kullanıyor.

Bizim doğunun adamı böyledir, hiç şey yapmağa gelmez. Yani, ne olduğu belli olmaz. Ankara'dan bu taraf, bizim Kayseri dahil, belli olmaz. Sakin durur, sessiz durur, önemsemezsin, hor görürsün, hakir görürsün ama ne olacağı belli olmaz. Bizim terbiyemiz böyledir. Yani, sessiz, sedasız dururuz.

Aslında bu, tasavvufi terbiye... Sessiz durmak, ama derya gibi olmak. Uyum gibi durmak, ama pürdikkat olmak. Her nefeste şuurlu olmak.

“—Hocam, bu efsane mi, masal mı, şişiriyor musun, abartıyor musun, büyütüyor musun?”

Hayır! Tasavvufun eğitimi ilerlediği zaman, bir noktaya gelir, hocası talebeye murakabe verir. Ne demek?

“—Sen her an, Rabbinin seni gördüğünü mülâhaza edeceksin, hep onu düşüneceksin. Her yerde o hazır ve nazır, her yerde o seni görüyor. Yani aklını, zihnini başka şeylere dağıtma, hep bunu düşün!” der.

Derviş şunu düşündü içine yerleştirdi, ondan sonra şunu düşündü kafasına yerleştirdi. Ondandan sonra şunu düşündü, o eğitimi aldı, o hususta sağlaştı.

Sonra, her yerde Allah beni görüyor. Şu anda Allah beni görmekte diye bu eğitimi aldığı zaman; bu murakabelerden filan geçtikten sonra, iman çok kuvvetlenir. Çünkü, Peygamber SAS Efendimiz diyor ki:³

أَفْضَلُ الْإِيمَانِ أَنْ تَعْلَمَ أَنَّ اللَّهَ مَعَكَ حَيْثُمَا كُنْتَ

(طب. حل. عن عبادة بن الصامت)

(Efdalü'l-îmân) “İmanın en yüksek derecesi,

³ Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VIII, s.336, no:8796; Taberânî, *Müsnedü's-Şâmiyyîn*, c.I, s.305, no:535; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VI, s.124; Ubâde ibn-i Sâmit RA'dan. *Mecmaü'z-Zevâid*, c.I, s.225, no:204; *Kenzü'l-Ummâl*, c.I, s.37, no:66; *Câmiü'l-Ehâdis*, c.V, s.194, no:3971; RE. 76/9.

(en ta'leme enne'llâhe meake haysü mâ künte) nerede olursan ol, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin seninle beraber olduğunu bilmendir.”

Hepimiz biliyoruz, el-hamdü lillâh... Bunu çoktan duyduk, küçükken duyduk, daha okul çağlarındayken duyduk. Duymak başka, uygulamak daha başka... Hani, ona göre hareket etmek daha başka. İnsan kendisinin teftiş edildiğini, takip edildiğini, her hareketinin izlendiğini bilirse; hareketine dikkat eder. Çok dikkat eder.

Bilmezse? Şöyle söyleyeyim: Televizyonlar bazen gizli kamera koyuyorlar. Gizli kameradan adamın, hiç kendisinin izlendiğinin farkında olmadığı sırada, neler yaptığını çekiyorlar. Çok korkuyorum ben ondan. O programlar böyle yayınlandıkça, benim aklım başımdan gidiyor, geliyor. Çok korkuyorum. Neden? Allah gizli kamerayla her zaman bizi takip ediyor da, gizli kamera. Hiii, eyvah... Bütün her şey gizli kamerada, cümle cihan halkı izliyor mu bunu? Vay be, ne kadar acâip bir şey yani.

Hani, iyi bir şey yaparsan bir şey değil de, ya bir de kötü bir şey yaparken yakalanmışsa, ayıplıyorsa kamerada izleyenler veya gülüyorlarsa?

“—Adam'a bak yahu! Hay Allah, gizli kamerada... Amma şapşallaştı, aptallaştı, gevşedi, bilmem şöyle yaptı, böyle yaptı filan...”

Her an yaptıklarımız kaydediliyor:

كِرَامًا كَاتِبِينَ. يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ

(الإنفطار: ۱۳-۱۱)

(*Kirâmen kâtibin. Ya'lemûne mâ tef'alûn*)
[Değerli yazıcılar var. Onlar, yapmakta olduklarınızı bilirler.] (İnfitar, 82/11)

İki tane melek var omuzunda... Ağırlığını hissediyor musun? Ağır değil, hafif. İki melek var. Birisi sağında, birisi solunda... Bunlar, kirâmen kâtibîn melekleri, hafaza melekleri. Bunların vazifesi ne? Bunlar, senin her yaptığın şeyi yazıyorlar.

“–Nasıl yazıyorlar? Arapça mı yazıyorlar? Elif-Be ile mi yazıyorlar? Türkçe mi yazıyorlar, İngilizce mi yazıyorlar Hocam? Deftere mi yazıyorlar, kalemle mi yazıyorlar? Parker mi kullanıyorlar, Shaffers mi kullanıyorlar?”

Meleklerin işini bilemiyoruz, yazıyor, tespit ediyor, kayda geçiriyor. Video banda mı alıyor, ses bandına mı alıyor bilemiyoruz. Ama, biliyoruz ki sesimiz de, görüntümüz de, işimiz de; hepsi kaydediliyor, hepsi banda alınıyor.

Şimdi biz radyo çalıştırıyoruz Türkiye’de, Ak-Radyo, Akra... Televizyon çalıştırıyoruz, Ak-Tv... Yani, çalışıyor şu anda, inşâallah yayılacak. Dua edin, hayırlı hizmetler yapsın!

Şimdi bizden ne istiyor RTÜK? Radyo ve Televizyon Üst Kurulu ne istiyor bizden? Her yayınının bir kopyası bulunacak. Meselâ, ben senden istediğim zaman, “Salı günü saat onla on bir arasında yaptığın konuşmayı ver bakalım! Şikâyet var.” dediğim zaman, onu getireceksin. Her an, her şeyin kopyası bulunacak diyor. Şu kadar zaman, yayınlarını saklayacaksın. Belli bir zaman mecburiyeti var. Mecburiyet yüklüyor,

bayağı bir belâlı iş.

Yâni, radyoda, televizyonda ne söylenmişse; icabında isteyecek, icabında seni ondan dolayı cezalandıracak:

“—Sana bir gün kapatma kararı verdim!” diyecek.

Show TV kapandı, Star kapandı, falanca cezayı yedi, falanca hapı yuttu. Tabii, onlar hapı yutmuyorlar. Çok böyle enseleri kalın oldukları için, yapacaklarını gene yapıyorlar ama olsun, RTÜK takip ediyor onların hepsini...

Şimdi, bu dünya işi amma, Cenâb-ı Rabbü'l-âlemîn, kâinatın, mahlûkatın halikı Allah-u Azimü'ş-şân, herkesin amelini, yaptığı işi, söylediği sözü, hepsini meleklerle yazdırıyor.

“—Kalbinden geçenleri de yazdırıyor mu?”

Hayır, kalbinden geçenleri melekler bilmezmiş, o tarafına karıştırtmıyor, orasını kendisi biliyor. Allâmü'l-guyûb olan, gaybları bilen Allah-u Teâlâ Hazretleri kendisi biliyor. Onu herkes bilmiyor.

c. Zikrin Mükâfatı

Gizli zikir. Gizli zikir de değil de kalbî zikir. Biliyorsunuz, zikir üç mertebede oluyor:

1. *Zikr-i cehrî*, cehrî zikir.

Hep beraber söyleyelim:

“—Lâ ilâhe illa'llah... Lâ ilâhe illa'llah... Lâ ilâhe illa'llah...”

Bune? Cehri zikir bu... Cehren, âşikâre, bağırarak

söylüyorsun, herkes duyuyor. Dışarıdan bile duyarlar belki. Tabii, bu mikrofon olduğu için, şuradaki Çinli çocuklar bile duyuyor. Duysunlar, Lâ ilâhe illa'llah'ı duysunlar. Buna zikri cehri derler. Cehren, âşikâre, açık, yüksek sesle, duyulabilecek sesle zikretmek...

2. Bir de *zikr-i hafî* vardır.

Hafî, hani *hafiye* ne demek? Gizli gizli merceği alıyor, parmak izlerini takip ediyor. Adamın ayak izlerini takip ediyor, haydudu yakalıyor. *Hafiye* diyoruz ya, gizli gizli...

Zikri hafî ne demek? Hafifçe, gizlice zikretmek. Alıyor eline tesbihi, namazda hani Fatiha'yı okuyoruz ya. Öğle namazında Fatiha'yi okuyoruz. Okudun mu?

“—Okudum. Nasıl okuyacağım? İçimden mi okuyacağım?” Hayır, içinden de değil.

“—Yüksek sesle mi okuyacağım?” Hayır, yüksek sesle de değil.

“—E, nasıl olacak?”

Hafifçe, kendin duyabilecek kadar. Veyahut, birisi kulağını yanına yanaştırırsa bunu duyacak kadar yavaş sesle...

Buna ne derler? Bu mertebede, yani öğle namazının, ikindi namazının kıraatlerini okur gibi, hafifçe zikretmeye ne derler? Buna, zikr-i hafi derler, hafî olan zikir. Ötekisi bağırarak yapılıyordu, zikr-i cehriydi. Bu, zikri hafî...

3. Bir de ne vardı: *Zikr-i kalbî*...

Zikr-i kalbî nasıldır? Ağzı kapalı zikir... Yedi

tane Allah dedim. Duydunuz mu? Duymadınız. Neden? Nasıl zikrettim? Ağzı kapalı, dil-dudak kırırdamıyor, sesim çıkmıyor. Nasıl zikrettim? Düşünürmüş gibi, içimden zikrettim. Ne yapıyorum? Zikri kalbi... İçimden, dil-dudak kırırdamadan, ses seda çıkmadan zikrediyorum.

Eğer parmaklarım kırırdamasa, bunlar da olmasa; ne yapıyor Es'ad Hoca?

“—Rahat meşin koltuğu bulmuş, arkasını dayamış, keyif çatıyor.”

Hayır, Allah Allah diyor içinden ama, bilinmiyor. Sen de bilmiyorsun, melekler de bilmezmiş, bunu Allah biliyor. Allâmü’lguyûb olan, her şeyi bilen, kalpten geçenleri de bilen Allah biliyor.

Bunun mükâfatı, bir defa Allah dedi mi, bir defa; bire dört milyon dokuz yüz bin misli... Bir defası, dört milyon dokuz yüz bin, dört milyon dokuz yüz bin, dört milyon dokuz yüz bin, dört milyon dokuz yüz bin, dört milyon dokuz yüz bin, dört milyon dokuz yüz bin, dört milyon dokuz yüz bin...

“—Hayrola, nereye gidiyor bu?

Sevap böyle çıkıyor, göklere doğru gidiyor. Çok sevap kazanıyor.

“—Nereden çıkarttın Hocam? Beş milyon desen de, yuvarlak olsa olmaz mı? Niye, dört milyon dokuz yüz bini nerden çıkarttın?”

Hadis-i şeriften. Peygamber Efendimiz buyuruyor ki:⁴

⁴Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.III, s.440, no:15685; Muaz ibn-i Enes elCühenî RA’dan.

ذِكْرُ اللَّهِ تَعَالَى أَفْضَلُ عِنْدَ اللَّهِ مِنَ النَّفَقَةِ فِي

سَبِيلِ اللَّهِ بِمِائَةِ دَرَجَةٍ

(Zikru'llàhi teâlâ efdalü inda'llàhi mine'n-nafakati fî sebîli'llâhi bi-mieti dereceh)
“Allah’ı zikretmek, Allah yolunda cihada para vermekten yüz kat daha sevaplı...”

Cihada para vermek ne kadar sevaplı onu bilirsek, onun yüz katını hesaplayabiliriz. Cihada para vermenin sevabı, Allah yolunda kesenin ağzını açıp masraf yapmanın sevabı bire yedi yüz’ dur. Ayet var. Ayet var. Neredeydi o ayet? Sydneydeki Mehmed Zâhid Kotku Dergâhımızda namaz kılınan kısımda duvara asılmış güzel bir yazı vardı, orada yazıyordu:

مَثَلُ الَّذِينَ يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ فِي سَبِيلِ اللَّهِ كَمَثَلِ
حَبَّةٍ أَنْبَتَتْ سَبْعَ سَنَابِلَ فِي كُلِّ سُنبُلَةٍ مِائَةٌ حَبَّةٍ
وَاللَّهُ يُضَاعِفُ لِمَنْ يَشَاءُ وَاللَّهُ وَاسِعٌ عَلِيمٌ

(البقرة: ٢٦١)

(Meselü'llezîne yunfiküne emvâlehüm fî sebîli'llâh) “Mallarını fî sebîlillah infak eden kimselerin misali, (kemeseli habbetin) bir taneye benzer ki, (enbetet seb’a senâbile) dikildikten sonra büyüyünce, yedi tane başak vermiş. (Fî külli sümbületin mietü habbeh) Her bir başakta yüz tane var. (Va'llàhu yudâifü li-

men yeşâü) Allah dilediğine kat kat fazlasını verir. (*Va'llàhu vâsiün alîm*) Allah'ın lütfu geniştir, o her şeyi bilir.” (Bakara, 2/261)

Bir tane yere dikilmiş, yedi başak vermiş. Her başakta yüz tane tane var. O zaman bir tane ne olmuş? Yedi yüz olmuş. Yedi başak yüzerden, yedi yüz olmuş. Allah Allah...

Allah yolunda para verenler, kesenin ağzını açanlar, Allah razı olsun diye masraf yapanların mükâfatı ne oluyor? Bir taneyi dikip de, yedi yüz tane almış ziraatçı gibi, bire yedi yüz oluyor. El hamdü lillâh.

“—Ne güzel yahu! Allah para verse de, harcasak...”

Vermiş parayı... Parayı vermesine vermiş de, harcamaya gelince; biz el frenini de çekmişiz, ayak frenine de sımsıkı basıyoruz. Para var da, harcamakta çok kuvvetli maniler var.

Bir insan bir hayır yapmak için, şeytanın bin tane hilesinden yakasını kurtarması lâzım. Hayır yapmak kolay değil. Şeytan karşısına çıkar:

“—Yapma şu hayrı yahu, fakir olursun yahu! Çoluk çocuğun var yahu, delirdin mi yahu? Sen bunu ne zahmetle kazandın!” diye engellemeye çalışır.

Ondan sonra verinceye kadar çok zaman geçer.

Çok böyle cevval, civa gibi bir alim, fazıl, kâmil hakim vardı. Cesaretli, müslüman, mütedeyyin, şakacı mı şakacı... Rüya gördüm yahu diyor, rüya anlatıyor. Rüya filan değil, işi maskaralık. Çok hoşuma gidiyor da, belki daha önce de

anlatmışımdır veya bantlardan dinlemişsinizdir: “Hocam, rüya gördüm.” diyor. Bana anlatıyor gibi yapıyor, cemaat de var tabii. “Zayıf bir adam kalabalığın karşısına çıkmış diyor. Hani böyle omuzları geniş, pazuları kuvvetli, pehlivan yapılı değil. Narin, normal bir adam çıkmış cemaatin karşısına; elini böyle yumruk yapmış, ‘Var mı içinizde bu eli açacak?’ diyor. Şimdi, cemaatten güçlü kuvvetli birisi kalkıyor, ‘Ne olacak bu çelimsiz adamın elini açmak?’ diyor. Geliyor, açmağa çalışıyor. Bunu nasıl açacak? Böyle zorlayacak, böyle açtıracak yani bu eli... Uğraşılıyor, uğraşılıyor, açamıyor. Çok uğraşılıyor, alnında terler birikiyor filan. O böyle sakın. Eli böyle, uğraşılıyor açamıyor.

‘—Vay be, hiç de umduğum gibi çıkmadı, açılmadı adamın eli!’ diyor, o gidiyor, utanıyor, yerine geçiyor.

Başkası geliyor, o da açamıyor. Daha kuvvetlisi geliyor, o da açamıyor. Rüya bu ya... Pehlivan Koca Yusuf geliyor, kuşağıyla, şalvarıyla, böyle koç gibi bıyıklarıyla filan.. O da açamıyor. Çolak Molla geliyor, açamıyor. Tarihteki meşhur, Arapların meşhur pehlivanı Amr ibn-i Malik geliyor; açamıyor.

Rüya bu ya, tarihin derinliklerine doğru ne kadar pehlivan varsa, açamıyor. Hatta, Yunanlıların Herküles’i bile geliyor. Koca Herküles. Yunanlıların meşhur efsanevi pehlivanı, kuvvetli adamı, o da açamıyor.”

Almanya’nın Kastel şehrinde elli metre heykelini yapmışlar. Çıplak, donu bile yok. Herküles’in

heykeli diye bacaklarını açmış filan... Yirmi kilometre öteye kanallar açmışlar, sular şakır şakır. İki tarafta heykeller filan.

Kimse açamıyor adamın elini. Herkes ter döküyor, kıvranıyor, mahcup oluyor gidiyor. O adamın elini kimse açamıyor.

Kimmiş bu? Bu zayıf, çelimsiz, böyle bu kadar pehlivanlara pes dedirten adam kimmiş? Müslüman zengini...

Müslüman zengine kimse avucunu açtıramıyor, pehlivanlar bile avucunu açtıramıyor. Böyle avucu... Şaka yapıyor. Yani, hayra para kolay gitmediğini anlatmak için yapıyor.

Hayra verilen para, bire yedi yüz... Allah rızası için verilen para.

“—Allah rızası, fî sebîli’llâh nereleridir Hocam?”

Çeçenistan’a yardım yaptıysan, bire yedi yüz. Bosna-Hersek’e yardım yaptıysan, bire yedi yüz. Hacca giderken masraf yaptıysan, bire yedi yüz.

“—Yapma Hocam yahu, o da bire yedi yüz mü? Çok pazarlık yaptık biz yahu. Parayı vermemek için ne kadar çırpındık, ne kadar kalp kırdık filan... Halbuki verseydim, ne kadar sevap kazanacaktım. Bire yedi yüz...

Zikrullah? (*Zikru’llâhi teâlâ efdalu inda’llâhi mine’n-nafakati fî sebîli’llâhi bi-mietî dereceh*) Zikrullah bunlardan yüz kat daha sevaplı. Yedi yüzün yüz katı ne eder? Hasan efendi sen söyle. Ben yorulдум. Yedi, yedi bin yapmaz. On katı, on tane yedi yüz olsa, yedi bin yapar. Yetmiş

bin yapar. Bire yetmiş bin. Zikrullah'ın sevabı: bire yetmiş bin.

Hani “*Sübhàna'llàh... Sübhàna'llàh...*” diyoruz ya. Şimdi meselâ. Her *Sübhàna'llàh* yetmiş bin, yetmiş bin, yetmiş bin sevapla yazılıyor deftere. *El-hamdü li'llâh, Allàhu ekber*, her zikir, âşikâre zikir, bire yetmiş bindir. Meleklerin bile duymadığı gizli zikir: o da bundan yetmiş kat daha sevaplıdır. Yetmiş binin yetmiş katı? Sen söyleyeceksin artık bunu.

Evet, yetmiş binin yetmiş kat'ı? Demin de öyle demedim ben de, dört milyar dokuz yüz bin demedim. Rakam çıktı mı ortaya, kendim mi uydurmuşum. Kim söylemiş? Peygamber SAS Efendimiz söylemiş.

“—Yahu hocam, insanın içinden Allah demesinin sevabı niye bu kadar yüksek oluyor?”

Allah gösterişi sevmiyor da, ondan. İbadeti yapıyorsan gizli yap, kimse bilmesin. Ne öğreniyorsun? Ne satıyorsun ibadetini? Ne alırsın, ne satarsın, kime satarsın? Ne lüzum var?

“—Efendim, ben dokuz defa hacca gittim.”

Veya yedi defa, altı defa... Ne söylersin be mübarek?

Geliyor birisi soruyor bana: “—Hocam kaç defa hacca gittin?”

Ne bileyim ben. Allah kabul ettiyse, belki sayılacak. Ama kabul etmediyse, sıfır... Ya kabul etmediyse? Ne bileyim ben kaç defa hac olduğunu. Deftere ne geçti? Yazıldı mı, yazılmadı mı, silindi mi? Allah ibadetlerimizi kabul et-

sin... Ne söylersin.

Onun için, hacı demeyi bile uygun görmemişler.

Hacı Bekir Lokumları... Bekir lokumu deseysin olmaz mıydı, niye Hacı Bekir dedin? Mübarek adam, niye hacılığı satıyorsun?

Ticarethanenin levhasına yazmışsın, Hacı Şakir sabunu. Şakir sabunu deseysin ne olurdu, hacılığı ne diye yazıyorsun oraya?

Demişler ki:

“—Hac yaparsan, hacılığı unvan edinme kendine!”

Neden? Allah bilsin, kabul ederse olur. Öyle gösterişe lüzum yok, Allah bilsin.

İşte Allah'ın bildiği, burada söylüyor Peygamber Efendimiz.

Ama, meleklerin bile bilmediği bu zikir. Demek ki, bu mübarekler bilmiyor. Bu, içinden zikir yapıldığı zaman onu anlayamıyor. Bunlar melek işte. Yani, insanın söylediğini, yaptığını yazıyor da, bu kalbindeki şeyini bilemiyor. Onu kim biliyor? Allah biliyor. İnsanın kalbindeki niyeti Allah biliyor. Onun sevabı, dört milyon dokuz yüz bine gidiyor.

Nereden açtık bunları? İşte kaçırdım ipin ucunu şimdi, başlangıcını kaçırdık, sonuna geldik. Burada kesmek lâzım demek ki, lafı fazla uzatmamak lâzım! Zaten güneş oradan çıktı mı çıktı, şöyle yaptığın zaman; çeneni göğsüne dayadığın zaman güneşi göremiyorsan; tamam, İşrak namazı kılma zamanı gelmiştir. Dik duracaksın, çeneni göğsüne dayayacaksın,

kaşının altından güneşi görmeğe çalışacaksınız.

“—Görünmüyor Hocam?”

Daha yukarıya çıkmış. Tamam, İşrak namazı kılmanın zamanı gelmiş. Yani, eskiler ne diyor? Peygamber Efendimiz ne buyurmuş? Güneş doğduktan sonra bir mızrak boyu yükselince, İşrâk namazı kılınır, bayram namazı kılınabilir. Bir mızrak. Hocam.

Mızrağın boyu ne kadardır? Yüz yirmi santim mi, yüz elli santim mi, yüz otuz santim mi? Orada yüz otuz santimi nasıl ölçeceğiz? Buraya mı diyeceğiz, oraya mı diyeceğiz? Anlaşılmaz. İşte bir miktar yükselecek. Bir mızrak boyu, iki mızrak boyu... Bunlar kaypak ölçekler. Yani, saat olarak biz şimdi iyi anlıyoruz. Hepimiz saatlerimizin yalancısıyız ya...

Saatimize bakarız, güneş kaçta doğuyordu? Altıya beş kala filan. Güneşin doğmasından, güneşin doğması ne demek? Ufuktaki çizgiden görünmüyordu. Böyle başını çıkartmasına, işte güneş doğuyor derler. Bakıyorsun denize böyle. Geçmişsin Brisbane’da yüksek bir yere çıkmışsın sabahleyin, namazı da kılmışsın, tesbihi de çekmişsin, zikrini de yapmışsın. Bir hac ve umre sevabı da çantada keklik gibi, avcının çantasında keklik gibi o da tamam. Şimdi bekliyorsun, İşrâk namazı kılacaksın diye.

Denize bakıyorsun, yahu güneş şuradan doğacak ama daha doğmadı, olmadı derken güneş suyun içinden çıkıyor. Islanmadan çıkıyor suyun içinden, ondan sonra yükseliyor. Süratle yükseliyor. Aa, ucu göründü. Aa, biraz daha,

biraz daha. Aa, portakal gibi mâşâallah derken, yükseliyor. Bir mızrak boyu yükseliyor. Mızrak filan işte, bilinmez.

Saat, güneşin doğmasından yirmi yirmi beş dakika geçti mi, o zaman namaz kılabilirsin.

“—Daha önce kılsak nasıl olur Hocam?”

Daha önce namaz kılmak mekruh... Kerahet vakti namaz kılınmaz.

“—Hocam, ben sabah namazına yetişemedim. Geceleyin çok yorgun yatmıştım, ondan bizim sonra saat çalmış ama ben de elimi uzatmışım, tepesine bastırmışım. ‘Birazcık daha gözümü kapatayım da kalkarım!’ derken; şeytan beni aldatmış, dalmışım. Bir uyandım, güneş tam böyle bizim balkondan hemen böyle çıkmış. Namaz kılabilir miyim?”

Dur, kılamazsın!

“—E, sabahı kılmadım, kılayım hocam!”

Bekle, kerahet vakti çıkacak, ondan sonra. O kerahet vakti ne zaman çıkar? Güneşin kaşını oradan göstermesinden, yirmi beş dakika sonra kerahet vakti biter. Kerahet vakti nedir? Namazın kılınmama vakti, kılınmasının yasak olduğu vakit... Hocam, sabah namazını kılmamıştım? Anladım be mübarek, kılmadın ama bu vakitte kılınmaz! Kerahet vakti çıkacak, ondan sonra kılacaksınız.

Üç tane kerahet vakti vardır: Güneşin doğduğu zaman. Bu dediğim, yirmi beş dakikalık zaman. Güneş tam tepede olduğu zaman. Güneş batarken... Bu vakitlerde namaz kılınmaz.

Neden? Allah bilir. Böyle emretmiş büyüklerimiz, dinimizin ahkâmı bu. Ama, eski insanlar güneşe tapınırlarmış. Bazı putperestler güneşi tanrı edinmişler, güneşe tapınırlarmış. Güneş doğarken, güneşin tarafına dönüp ibadet ederlermiş. Batarken, battığı tarafa ibadet ederlermiş filan. Müslüman müşriklere benzememek için, o vakitte kılmıyor.

Peygamber Efendimiz ne diyor:⁵

خَالِفُوا الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى

(*Hàlifü'l-yehûde ve'n-nasârâ*) “Yahudilere ve nasrânîlere muhalefet edin! Onlara aykırı, onlar gibi olmayan bir şekilde davranın!” Yâni, “Yahudilere de benzemeyin, Hristiyanlara da benzemeyin!” diyor.

Nasıl benzemeyeceğiz? Ne kılıkta, kıyafette benzeyeceksin, ne oturuşta, kalkışta benzeyeceksin, ne ibadette benzeyeceksin... İbadette bile onlara benzemeyeceksin. İslâm'ın damgası olacak her şeyinde. Kalite belgesi, İslâm damgası olacak. Öyle hristiyanlar gibi, öyle yahudiler gibi, öyle güneşe tapanlar gibi, öyle toteme tapanlar gibi, öyle Budaya tapanlar gibi filan değil.

Nasıl olacak? Pat. Kalite belgesi. Dang. Böyle vuruyor ya, televizyonda. Kalite belgesi, Türk Standartları Enstitüsü. Bu, İslâm Standartları Enstitüsü kalite belgesi. Bu vuruldu mu, İslâm'ın damgası oldu mu bir şeyde, o hâlis demektir.

⁵ İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.V, s.561, no:2186; Şeddad ibn-i Evs RA'dan.

Hàlis muhlis ibadet. Katıksız saf yün...

Ne diyorsunuz siz? (*Pure wool*) Pür vul. Hep Almanca'ya gidiyor aklım benim. (*Ehde rayne*) kelimesini kullanırlar onlar. (*Ehde volne*) veya (*rayne volne*) derler. *Volne*, *wool* demek, işte Almandada. Haa, saf yün belgesi böyle, üç tane yumak birbirine sarılmış gibi. Tamam, saf yün kazak.

“—Bak, bunu Neyir'den aldım, saf yün bu... Nasıl, yakışmış değil mi?”

“—Tamam yakışmış, güle güle kullan!”

“—Niye bu kadar kurumlanıyor bu adam, bu şeyi giydiğine?”

“—E, saf yün giyiniyor, hâlis muhlis.”

“—Ayakkabın nasıl?”

“—Hocam, bu İtalyan ayakkabısı, bunun kösesi hakiki deri, hakiki sığır derisi. Hintlilerin tapındığı şey var ya, işte onun derisi; tepe tepe giyiyoruz.”

Üstündeki şey de hâlis muhlis *Vidala*, çok güzel ayakkabıları. Kurumundan, çalımından adamın yanına yanaşılmıyor.

Bizim Vahap, güzel çanta yapar, hâlis deriden, kim bilir kaçta satıyor? Bir tanesi, güzel oldu mu elli filan... Daha fazla, yüz. Evet. İslâm'ın kalite belgesi: Başkasına benzemek yok, biz müslümanız:

Biz Kur'an'ın hâdimleri, Pür imanlı ve zindeyiz. Bu yoldan dönmeyiz asla, Peygamber'in izindeyiz!

Salla'llàhu teàlâ aleyhi ve sellem... Allah hepinizden razı olsun. Buyurun, İşrâk namazını kılın! Güneş bir mızrak boyu yükseldi.

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN

30. 12. 1996 İşrâk Sohbeti Toovvomba /
AVUSTRALYA

[Bütün GURBET SOHBETLERİ'ne PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

